

Per què l'Església no mola?

Dij, 29/03/2012 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Se m'acumulen els interrogants sobre aquesta qüestió. **Per què l'Església no mola, no agrada, no resulta agradable?** Al marge de la resposta que es doni a aquesta pregunta, n'hi ha d'altres: **és una pretensió acceptable voler caure bé sempre a la gent? Quin preu cal pagar per aconseguir-ho? Si es cau malament, serveix de consol i justificació refugiar-se en el «borden, doncs cavalquem»?** No hauríem de tornar a l'Església del primer segle com una forma de recuperar la utopia? Però, no haurem idealitzat l'Església primitiva quan tampoc no estava exempta de llacunes, problemes, tensions o infidelitats?

L'Església no mola, ni pot molar, especialment per dos motius, que de vegades s'entrecreuen. **Primer, perquè els membres que la integrem no vivim amb prou lliurament la fidelitat a Jesús i al seu Evangeli, un programa essencial seguit per persones imperfectes.** Les realitats humanes estan contaminades. Els comportaments dels cristians, com els de qualsevol religió, ateus inclosos, presenten incoherències. En la vida del col·lectiu cristià, amb dolor i sofriment, es manifesta tot el repertori d'errors i pecats. Quan això passa, la comunitat cristiana perd credibilitat, però s'ignora de què estem fets. No serveix d'excusa, malgrat que ofereix motius de comprensió. Si no se segueix amb fidelitat Jesús, qualsevol sent en pròpia carn l'urpada de l'amor als diners, l'afany de poder, la recerca de prestigi, la manipulació de la religió per a finalitats pròpies, la corrupció, la pederàstia... Si l'Església, o alguns dels seus membres, especialment més destacats, es veuen barrejats en aquests assumptes, genera rebuig, almenys en la gent senzilla, malgrat que els poderosos aplaudeixin perquè ens hi assemblem. La comunitat cristiana no agrada, no convenç.

Segon, perquè el seguiment sincer de Jesús condueix a la contradicció amb les forces d'aquest món. Oblit greu de les paraules de Jesús: «Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres» (Jn 15,20), «el deixeble no és més que el seu mestre» (Lc 6,40), «feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies» (Mt 5,11). No hi ha cap altra sortida. La coherència amb l'evangeli condueix a la creu i al martiri. No només a les arenes de Roma morien els cristians com a màrtirs. Avui, que ens omplim la boca amb la paraula tolerància, democràcia, respecte, pluralisme, els cristians continuen sent perseguits fins a la mort. Notícies que, quan es difonen, sovint es llegeixen amb indiferència. Els poders d'aquest món rebutgen Jesús i el seu missatge. En el cor de cada persona, hi ha una línia divisòria entre l'acceptació i el rebuig: «Qui no està amb mi, està contra mi» (Mt 12,30). No hi ha mitges tintes ni espai per a martingales. L'Església, quan és fidel a Jesús, tampoc no mola, especialment per als poderosos i els corruptes. La gent senzilla, en aquest cas, hi sintonitza més bé.

Amb aquest plantejament no hi ha escapatori possible. **El mite de voler caure bé a la gent es fa miques, però ningú no garanteix que, pel fet de caure malament, un és fidel a l'evangeli.** Pot ser el resultat de la seva pròpia incoherència i mal exemple. El problema rau a com discernir quan el rebuig dels altres prové d'una vida mediocre o del seguiment generós de Jesús. L'Església té mal resolta la seva presència als mitjans de comunicació, que també estan

contaminats. És important la presència, però no és clau, perquè es troba en Jesús:
«**Coratge! Sóc jo. No tingueu por!**» (Mt 14,27).